

vergadering **C52**
zittingsjaar 2021-2022

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand en
Dierenwelzijn

van 27 oktober 2021

(Een aantal sprekers namen mogelijk deel via videoconferentie.)

**Vlaams
Parlement**

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Inez De Coninck aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de nieuwe groene projecten in de Vlaamse Rand – 283 (2021-2022)	3
VRAAG OM UITLEG van Els Sterckx aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het gebrek aan controle van de eigendomsoverdracht van honden door dogID – 475 (2021-2022)	6
VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het antibioticagebruik bij huisdieren – 311 (2021-2022)	12
VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de deelname aan de vergaderingen van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie – 275 (2021-2022)	14
VRAAG OM UITLEG van Annabel Tavernier aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de aanwending van de Vlaamse relancemiddelen voor gemeenschapsinfrastructuur in Brussel – 306 (2021-2022)	21

**VRAAG OM UITLEG van Inez De Coninck aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over de nieuwe groene projecten in de Vlaamse Rand
– 283 (2021-2022)**

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Voorzitter, minister, aan het begin van de Week van het Bos, die liep van 10 tot 17 oktober 2021, raakte bekend dat u samen met uw collega Demir 2 miljoen euro vrijmaakt voor extra groen en bomen in de Vlaamse Rand. Het gaat om een oppervlakte van 35 hectare en 22.000 bomen verdeeld over negen verschillende groene projecten in de Vlaamse Rand. De focus van deze verschillende projecten ligt op toegankelijk groen waar inwoners en bezoekers van de Vlaamse Rand effectief gebruik van kunnen maken.

Het is niet de eerste keer deze legislatuur dat er fors wordt geïnvesteerd in toegankelijk groen in de Vlaamse Rand. Zo werd eerder dit jaar nog door de gemeente Asse, het Vlaamse Randfonds en de Vlaamse Milieumaatschappij 40 hectare van het Kravaalbos in en rond Asse aangekocht en toegankelijk gemaakt en was de focus op groen van bij de start een van de speerpunten van uw Vlaamse Randbeleid. Dat is meer dan terecht: de Vlaamse Rand staat onder druk van de toenemende urbanisering en zet de groene ruimte onder druk en de inwoners verwachten ook inspanningen om het groene karakter te beschermen.

Minister, op welke manier wordt verzekerd dat nieuw groen toegankelijk is voor inwoners en bezoekers van de Vlaamse Rand?

Op welke manier zal gezorgd worden dat deze nieuwe gebieden bekend worden bij het brede publiek? Zal hiervoor worden samengewerkt met de betrokken lokale besturen?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord. *(Minister Ben Weyts begint aan zijn antwoord op de vraag om uitleg, maar na enkele minuten treedt er een internetprobleem op. De voorzitter schorst daarop de vergadering gedurende vijftien minuten.)*

Collega's, het internetprobleem is intussen opgelost.

Minister, mijn verontschuldiging, maar zou u opnieuw kunnen starten met uw antwoord op de vraag om uitleg?

Minister Ben Weyts: Ja, we zullen nog eens proberen.

De twee essentiële doelstellingen van ons Vlaamse Randbeleid zijn enerzijds het Vlaamse karakter bewaren en versterken en anderzijds ook het groene karakter van de Rand in de verf zetten en een duwtje in de rug geven. Wat het groene aspect betreft, heb ik vooral de ambitie om ervoor te zorgen dat we een beetje afstappen van de vroegere, veeleer defensieve positie, waarbij het initieel altijd de doelstelling was om ervoor te zorgen dat we zoveel mogelijk van ons groene karakter konden behouden. Nu wil ik een sprong vooruit maken, waarbij het onze ambitie moet zijn om niet zomaar te bewaren wat we hebben, maar om te zorgen voor meer groen in de Vlaamse Rand. We stappen dus af van een defensieve houding en schakelen over naar een meer offensieve, assertieve houding. We willen onze Vlaamse Rand nog groener maken dan hij vandaag al is.

Daarvoor hebben we gelukkig het Randfonds tot onze beschikking, dat we ook voor deze doelstellingen hebben aangeboord. We krijgen dus op regelmatige basis extra financiële middelen die we specifiek kunnen inzetten voor de Vlaamse Rand en zelfs bij uitbreiding ook voor Halle-Vilvoorde. In dezen hebben we bijna 2 miljoen euro vrijgemaakt voor negen vergroeningsprojecten in de Vlaamse Rand en even daarbuiten. We proberen er ook voor te zorgen dat voor elke euro die wij erin steken, andere partners er ook nog een euro bij doen. Dat zijn dus private partners en publieke partners, maar evengoed ook mijn collega van Leefmilieu, minister Demir, die ook een duit in het zakje heeft gedaan. De helft is dus gedragen door het Randfonds, de andere helft door het Agentschap voor Natuur en Bos.

We hebben gewerkt met een projectoproep Groene Rand. Het is de tweede keer dat we dat doen. Bij de vorige projectoproep hebben we 3,5 miljoen euro geïnvesteerd in 24 projecten. Nu gaat het om 9 projecten. Van die 9 projecten liggen er 7 in de Vlaamse Rand en 2 in de rest van Halle-Vilvoorde. Heel concreet gaat het in de Vlaamse Rand om Drogenbos, Dilbeek, Beersel, Vilvoorde, Hoeilaart en 2 projecten in Zaventem. En buiten de klassieke Vlaamse Rand is er een investering in vergroening in Affligem en in Halle.

De oproep stond open voor publieke en private partners, dus zowel voor lokale besturen, OCMW's en intercommunales als voor private partners, zoals verenigingen als Natuurpunt. Vroeger was er een minimumvoorwaarde voor de aankoop van gronden. Aanvankelijk keken we in eerste instantie naar de grotere projecten. Maar we hebben natuurlijk niet de luxe om in de Vlaamse Rand onze scope te beperken tot bijvoorbeeld projecten die enkele hectaren groot zijn. Neen, we willen ook het kleine koesteren. Ook kleine stukken grond bebossen kan interessant zijn voor de Rand, vandaar dat we die minimumvoorwaarde hebben aangepast.

Wat wel essentieel is, is dat de nieuwe groene zones toegankelijk zijn voor burgers. Er is een toegankelijkheidsregeling. Dat is een absolute voorwaarde om ondersteund te worden. We gaan er natuurlijk ook voor zorgen dat die zones bekendgemaakt worden. We hebben nu wel al wat media-aandacht gegenereerd, maar ik denk dat het belangrijkste is om op het moment van de opening ervoor te zorgen dat het publiek zich bewust wordt van de nieuwe vergroeningsprojecten.

We willen met dit project 22.000 bomen realiseren, als toegankelijk groen in de Vlaamse Rand. Dat is natuurlijk een raming. Dat is de grootteorde.

Ik maak een totaalsom. De eerste projectoproep Groene Rand van 2020 leverde 45.896 bomen op in de Vlaamse Rand. Ook in 2020 kwamen er 7874 bomen bij naar aanleiding van De Gordel. We hebben voor elke geregistreerde deelnemer een boom geplant. Het project dat ik net toegelicht heb, omvat 22.000 bomen. Bij de laatste Gordel hebben we hetzelfde principe gehuldigd, wat 15.000 bomen opleverde. Tot slot hebben we nog een specifiek educatief boomplantproject samen met de scholen. De ambitie is om 5000 bomen te planten. Dat is iets bescheidener, we scheppen kleine groene ruimtes. We komen dus tot meer dan 95.000 bomen die we al geplant hebben of zullen planten in de Vlaamse Rand of even daarbuiten, in Halle-Vilvoorde. Dankzij het Randfonds gaan we over van een defensieve naar een assertieve vergroeningspolitiek.

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord.

Inez De Coninck (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Meer dan 95.000 bomen sinds het begin van deze legislatuur, dat is niet min. Ik wil u uitdrukkelijk bedanken voor uw inspanningen. We hebben het hier al vaker gezegd, onze regio snakt naar meer toegankelijk groen. We hebben te kampen met verstedelijking, veel aaneengesloten gebieden en dergelijke. Die extra groene ruimtes en extra bomen worden gesmaakt. Ik merk ook het enthousiasme bij de lokale besturen om

mee te doen. Dat is een goede zaak. Vorig jaar waren er voor 3,5 miljoen euro groenprojecten, dit jaar voor 2 miljoen euro. Dat is iets minder maar nog altijd een mooi bedrag en mooie projecten.

Het is ook goed dat u de aandacht legt op de toegankelijkheid van die groene ruimtes. Daar snakken de inwoners dus naar: dat ze er effectief van kunnen genieten. Het wordt echt gesmaakt, het enthousiasme is hoog. De brede bevolking juicht dit soort projecten toe. Net daarvoor hebben we dat Randfonds. U zei het net, door het Randfonds kunnen we daar een multiplicator op zetten. Dat was in de vorige legislatuur niet het geval, groen en Vlaams vormden altijd de lijn in uw beleid, maar met het Randfonds kunnen we die extra zaken doen of die multiplicator zetten op het beleid in de Rand.

De oppositie probeert dikwijls allerlei thema's in dit Randfonds te duwen om mee aan te pakken, zelfs federale thema's, zoals we in de vorige commissie vaststelden. U weet gelukkig beter dan dat, u doet met die middelen exact daar een inspanning waar de nood het hoogst is, en dat is in dat groen en Vlaams karakter.

U krijgt ook dikwijls de kritiek dat die middelen naar de Rand gaan, terwijl Halle-Vilvoorde dezelfde problemen heeft. Ook hier toont u weer aan dat u breder gaat, dat u bereid bent om breder te gaan. Er worden twee projecten goedgekeurd buiten de negentien gemeenten. Lokale besturen of private organisaties hebben zelf een project ingediend en dat werd aanvaard. Dat is positief, we mogen dat benadrukken. Ze moeten een dossier indienen en dat wordt uiteraard beloond.

Ik heb geen bijkomende vragen, minister, ik wil u gewoon vragen om de ingeslagen weg zeker te blijven volgen.

De voorzitter: De heer Laeremans heeft het woord.

Jan Laeremans (Vlaams Belang): We kunnen natuurlijk nog lang doorbomen over de vele duizenden bomen die zijn gezet. Dat is op zich niet slecht. We zijn daar zeker niet tegen, laat dat duidelijk zijn, maar we vinden het geen prioriteit. We vinden dat er in eerste instantie middelen moeten gaan naar het versterken van het Vlaams karakter. Ik baseer me op het laatste artikel uit de Randkrant waar de voorzitter, Jo Van Vaerenbergh, algemeen directeur van de vzw de Rand, zijn beklag doet over het beperkt aantal middelen dat voorhanden is voor de gemeenten rond Brussel.

Hij zegt daarin, en we zullen daar nog op terugkomen tijdens de begrotingsbesprekingen, dat al die Vlaamse gemeenten rond Brussel onder het oude systeem dat vroeger gold voor de subsidiëring vanuit Vlaanderen meer middelen zouden krijgen. Nu is dat niet het geval. Meer zelfs, vijf van de tien gemeenten krijgen helemaal geen middelen. Ook de meeste andere gemeenten uit de Vlaamse Rand, zoals Meise en Overijse, geven aan absolute prioriteit te willen geven aan onthaal en integratie maar ook zij krijgen daarvoor geen extra middelen. Het wordt dringend tijd dat we daar op Vlaams niveau een oplossing voor vinden.

Ik denk dat hij duwt op de plek waar het toch een beetje pijn doet, en wij sluiten ons daar zeker bij aan dat dit nu prioritair moet zijn. Inburgeringstrajecten zijn soms maar een jaar geldig en lopen het jaar nadien dan weer af. Dat moet continu blijven doorgaan en daarvoor moeten genoeg middelen voorhanden zijn.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Wat de vergroening van de Vlaamse Rand betreft, wil ik echt dat we boven de honderdduizend extra bomen gaan. Dat is de doelstelling en ik maak me sterk dat we die effectief zullen halen. Het ene sluit echter het andere niet uit, mijnheer Laeremans. Het is niet omdat we van die vergroening ook een

punt maken dat we geen punt zouden maken van het Vlaams karakter. Gelukkig telt het Vlaamse Randfonds heel wat financiële middelen, miljoenen, waarmee we investeren in een vergroening maar ook in projecten waarin we focussen op de taal. We hebben dat tijdens vorige zittingen al uitvoerig besproken. Dat blijven de twee prioriteiten en daar stap ik niet van af.

De voorzitter: Mevrouw De Coninck heeft het woord

Inez De Coninck (N-VA): Minister, ik dank u voor uw bijkomend antwoord en ik dank ook de heer Laeremans om zich aan te sluiten.

Minister, ik deel uw ambitie om meer dan honderdduizend bomen te kunnen aanplanten. Dank u wel voor die ambitie.

Mijnheer Laeremans, het is precies ook dat thema waar veel aandacht naartoe gaat. De minister heeft het net gehad over Vlaams en groen. Dat zijn telkens de twee rode lijnen geweest in het Randbeleid, ook tijdens de vorige legislatuur. Deze legislatuur kunnen we daar met het Vlaamse Randfonds effectief stappen vooruit zetten en dat multiplicatoreffect bereiken. Ik denk dat dit zeker aan bod kan komen in andere vragen, maar deze vraag ging toch wel over het mooie resultaat van extra groen in onze Vlaamse Rand, een bezorgdheid die ook leeft bij onze inwoners.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Els Sterckx aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het gebrek aan controle van de eigendomsoverdracht van honden door dogID – 475 (2021-2022)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, ik verwijs naar de commissiezitting van 3 maart 2021, waarin bezorgdheden geuit werden over het frauduleus herregistreren of registreren van honden in dogID op naam van een nieuwe verantwoordelijke, zonder medeweten of akkoord van de eigenaar. U stelde toen dat de controle van het eigendomsrecht niet tot de opdracht van dogID behoort. U stelde ook: "Een hond moet in de databank geregistreerd worden op naam van zijn verantwoordelijke. Die verantwoordelijke is de natuurlijke persoon, eigenaar of houder van een hond, die er gewoonlijk een onmiddellijk beheer of toezicht op uitoefent. Vertaald naar het Nederlands betekent dit dat een hond geregistreerd moet worden op naam van de persoon bij wie de hond woont en die hem verzorgt. Vaak zal dit de eigenaar zijn, maar dat is niet altijd het geval." U vervolgde: "Het klopt dat de concessiehouder het akkoord van de laatst geregistreerde verantwoordelijke zal vragen wanneer hij een vraag tot wijziging krijgt via een andere weg dan de officiële kaart. Er zijn geen indicaties dat de concessiehouder zich niet aan deze procedure of voorschriften zou houden."

De vraag dient gesteld te worden of dat wel correct is. DogID heeft immers tot doel de handel in en het verkeer van honden te controleren. Handel in honden omvat vanzelfsprekend het verkopen, wegschenken, ruilen enzovoort van honden. Het betreft met andere woorden een wijziging van eigenaar, aangezien enkel de eigenaar van een hond tot verkoop, schenking of ruil kan overgaan. Bijgevolg blijkt dogID wel degelijk de eigendomsoverdracht te moeten controleren. Juist daarvoor werd het systeem met de kaartjes ingevoerd. In de praktijk blijkt die controle onbestaande te zijn. Dat wordt door dogID zelf toegegeven in een audio-opname, die jullie allemaal hebben kunnen beluisteren op gestolenhond.be. Op die webstie

blijkt ook dat er tientallen meldingen van gedupeerden en dierenartsen zijn die melden dat er fouten gebeuren. U gaf zelf aan dat er bij nieuwe registraties geen enkele controle gebeurt.

Ook herleidt u onterecht de definitie van verantwoordelijke, die de juridische noties 'eigendom' en 'houderschap' betreffen, tot een juridische notie 'bezit van een hond'. Dat druist in tegen de EU-verordening van 2013, die uitdrukkelijk bepaalt dat identificatiedocumenten enkel de naam en het adres van de eigenaar van de hond mogen vermelden.

Vlaanderen kan uiteraard niet van de Europese regelgeving afwijken. Zelfs een houder of gevolmachtigde mag niet in het Europese paspoort vermeld staan. Zij mogen enkel een hond transporteren, en dat bovendien enkel mits schriftelijke toestemming van de eigenaar. Het etiket van dogID moet altijd in het Europese paspoort gekleefd worden. Dat betekent concreet dat ook in DogID enkel de gegevens van de eigenaar van een hond mogen worden geregistreerd. Zo niet, is er sprake van een vals Europees hondenpaspoort.

De registratie van de gegevens van de eigenaar is trouwens de enige manier voor dogID om zijn tweede doelstelling te kunnen realiseren: het herenigen van honden met hun verantwoordelijke, meer bepaald hun eigenaar. De stelling dat het adres waar de hond woont, moet worden geregistreerd, impliceert dat gestolen honden op naam en adres van hun dief in dogID mogen worden geregistreerd. Dat impliceert ook dat iedereen die een hond vindt, die zonder meer gewoon op zijn naam en adres kan laten registreren, zonder akkoord of medeweten van de eigenaar. Hetzelfde geldt voor de illegale hondenhandel. Wie een illegaal ingevoerde hond in huis neemt, zou die volgens uw antwoorden zonder enige controle in dogID kunnen registreren en vervolgens op basis daarvan een paspoort kunnen aanvragen. Dat staat haaks op zowel de Europese regelgeving als de dierenwelzijnswetgeving. Bovendien zet de huidige aanpak de deur wagenwijd open voor diefstal, verduistering en illegale import van honden.

Aangaande de casus van de Franse hond die aangehaald werd, blijkt er geen sprake te zijn van een eigendomsdiscussie of een scheiding of een persoonlijk conflict waarin u niet zou kunnen tussenkomen. Een hond mag maar in één database in één land en op één naam geregistreerd staan. Nu heeft die hond twee registraties in twee landen op twee namen, wat indruist tegen de Europese regelgeving. De hond staat geregistreerd in Frankrijk, waar hij ook als gestolen geregistreerd staat. En toch hebben wij die hier in dogID opnieuw geregistreerd op een Belgisch adres.

Een wijziging van eigenaar kan enkel door de bestaande eigenaar worden aangevraagd. De betrokkene werd in juni 2021 door de correctionele rechtbank veroordeeld, maar weigert nog steeds om de hond terug te geven aan de rechtmatige eigenaar. De valse registratie werd door de hondendief in de rechtbank als bewijs gebruikt. Want juist door de fraudeleuze registratie van de hond in dogID raakte de eigenares haar hond kwijt. De politie weigerde immers de hond op te halen, omdat ze veronderstelde dat dogID de eigendomsoverdracht had gecontroleerd.

Gestolen honden worden doorgaans meteen aan hun eigenaar terugbezorgd. Naar verluidt zouden er sinds jaren duizenden dergelijke dossiers bestaan en zou u daarvan op de hoogte zijn, minister.

Ik heb daarbij de volgende vragen.

In alle parlementaire vragen over dogID wordt steeds de 'eigenaar' van de hond vermeld. In het artikel in De Morgen van februari 2021 spreekt u plots en voor het eerst over de 'verantwoordelijke' van de hond. U bent op de hoogte van de wetgeving. U weet dat het verblijfsadres van de hond niet het juiste criterium is

om tot registratie in dogID over te gaan en dat enkel de gegevens van de eigenaar geregistreerd mogen worden. Waarom spreekt u dan ineens over de verantwoordelijke en niet meer over de eigenaar?

De huidige werking van dogID is strijdig met de Europese regelgeving. Om conform te zijn met EU-verordening, mogen honden enkel op naam en adres van hun eigenaar geregistreerd worden. Bent u dan ook bereid om dogID onmiddellijk in die zin de nodige instructies te geven? Zo niet, waarom niet? Bent u bereid om de wetgeving aan te passen en de onduidelijke term 'verantwoordelijke' te vervangen door 'eigenaar', zoals opgenomen in de Europese regelgeving? Zo niet, waarom niet? Bent u bereid om alle dierenartsen meteen te verwittigen dat zij zelf ook een controle van eigendomsoverdracht moeten uitvoeren? DogID heeft ons namelijk gemeld dat ook de dierenartsen verantwoordelijk zijn.

Welke initiatieven zult u nemen om frauduleus geregistreerde honden met hun rechtmatige eigenaar te herenigen?

Bent u eventueel bereid om een meldpunt op te richten voor slachtoffers van een frauduleuze registratie in dogID?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Dank u voor de non-stop vraagstelling. Ik zal proberen gedetailleerd te antwoorden. Het is goed dat u mij aan de hand van een concrete casus, de hond Maya, de mogelijkheid biedt om de puntjes op de i te plaatsen en foute interpretaties en weergaven te corrigeren.

De betrokken dame is goed ter taal en citeert vlot uit wetteksten waardoor ze erg overtuigend overkomt, niet alleen op u maar ook op burgers die mij en mijn diensten hebben overladen met typemails, een soort kettingmails. De dienst Dierenwelzijn heeft de dame in kwestie altijd correct beantwoord. Maar dat was voor haar niet altijd het gewenste antwoord.

De basis van de discussie is dat een hond in de databank dogID geregistreerd wordt op naam van zijn 'verantwoordelijke'. De 'verantwoordelijke' is "de natuurlijke persoon, eigenaar of houder van een hond, die er gewoonlijk een onmiddellijk beheer en toezicht op uitoefent". Dat is dus niet noodzakelijk de eigenaar van de hond. De registratie in de databank is geen bewijs van eigendom. De hond moet steeds geregistreerd staan op naam van de persoon waarbij hij zit. Dat heeft heel praktische toepassingen. Wanneer een hond tijdelijk elders wordt geplaatst, is het namelijk de persoon waar de hond verblijft die er zorg en verantwoordelijkheid voor draagt.

Die databank heeft niet tot doel om discussies over de eigenaar van een hond op te lossen. Onze inspecteurs hebben de bevoegdheid om de naleving van de registratieplicht te controleren. Maar wij zijn bezig met dierenwelzijn, het is niet onze taak om tussen te komen in geval van een discussie over het eigenaarschap of wanneer er sprake zou zijn van diefstal. We gaan ons niet bemoeien met zulke disputen, die veelvuldig voorkomen. Zo zijn er heel veel echtscheidingen waarbij er discussie bestaat over de eigenaar van het huisdier. Dat heeft niets te maken met dierenwelzijn. Als het gaat om diefstal, is dat een inbreuk op het Strafwetboek, niet op de Dierenwelzijnswet.

In dit concrete geval was er een klacht bij de dienst Dierenwelzijn op grond van de schending van de dierenwelzijnsregelgeving. Op grond daarvan is onze inspectie-dienst opgetreden en werd een controle uitgevoerd op de plaats waar Maya momenteel verblijft.

Uit die controle is absoluut niet gebleken dat er een schending is van de dierenwelzijnswetgeving, los van dat dispuut tussen twee personen over eigenaarschap. Maar de dame in kwestie vond het nodig om de objectiviteit van de inspecteur en de politie te gaan aanklagen op publieke fora met informatie die – laten we het eufemistisch stellen – niet altijd correct is.

Als reactie op die klachten zijn we met dit dossier wel een tijdje bezig geweest, waardoor we ons intussen niet hebben kunnen concentreren op andere aspecten van dierenwelzijn. Het inspectiedossier is dan door de diensten toch nog eens nauwkeurig nagekeken. Daaruit is niet gebleken dat er niet correct zou zijn opgetreden. We hebben die dame daarover geïnformeerd en uitgenodigd om alle gegevens en bewijzen te bezorgen die haar klacht tegen de betrokken inspecteur zouden staven. Die hebben we niet gekregen.

Dan wil ik het nog hebben over de Europese regelgeving in verband met het Europees paspoort, want u herhaalt gewoon alles wat de betrokkene aanhaalt. Hoewel de Vlaamse en de Europese regelgeving hetzelfde document – het Europees paspoort dus – gebruiken, staat dat verder natuurlijk los van elkaar. Onze regelgeving gaat namelijk nog verder. Gelukkig maar! Voor Europa is het paspoort het document dat een hond of kat bij zich moet hebben bij het overschrijden van een grens. Het wordt afgegeven als de hond of kat de verplichte vaccinatie tegen rabiës heeft gekregen. Dat is dus een vereiste om de landsgrens over te steken. That's it. Wij maken daar veel meer en veel beter gebruik van. In Vlaanderen en bij uitbreiding in het hele land, is datzelfde paspoort ook de drager van het registratiebewijs, en dus met de gegevens van de hond en zijn verantwoordelijke. Dat moet dan in een aparte rubriek van dat paspoort gekleefd worden. Het is natuurlijk duidelijk dat de Vlaamse regelgeving absoluut niet belet dat, naast de gegevens van de verantwoordelijke ook de gegevens van de eigenaar van de hond ingevuld kunnen worden in een aparte rubriek, en vice versa. Het Vlaamse gebruik van het Europese paspoort is volledig in overeenstemming met de Europese voorschriften, en in overleg met de Europese Commissie. Het is eigenlijk zelfs een voorbeeld voor andere EU-lidstaten, omdat wij verder gaan. Voor ons is het niet gewoon een bewijs dat de regelgeving voor rabiës gerespecteerd is, in functie van het overschrijden van een grens binnen Europa.

We hebben er ook voor gezorgd dat beide regelgevingen verbonden zijn, om de identificatie- en registratieplicht te versterken. Die verbinding gebeurde al een hele tijd geleden, in 2004, en dat zorgde voor een zichtbare verbetering van de naleving van de identificatie- en registratieplicht.

Er is dus geen aanpassing van de regelgeving nodig, want dat zou een stap achteruit zijn. Integendeel, we zouden ervoor moeten zorgen dat de rest van Europa onze regelgeving, en ons supplementair gebruik van het Europees paspoort ook zou gaan toepassen. Dan zouden we grote stappen vooruitzetten!

U stelt dat een hond slechts in één databank zou mogen staan binnen de EU. Dat klopt niet. Een hond die in Vlaanderen geboren is en geleefd heeft, staat in dogID en als die hond verhuist naar een ander land zal die hond volgens de regels van dat land ook in de nationale databank opgenomen moeten worden. Daardoor is het mogelijk dat een hond die verloren loopt in het buitenland door zijn vinder in dat buitenland zou kunnen worden geregistreerd. Ik pleit al lang voor een gemeenschappelijke databank voor de hele Europese Unie, maar jammer genoeg heeft niet iedereen daar tot dusver oren naar.

De registratie van een hond die al in dogID geregistreerd is kan niet zonder expliciet akkoord van de verantwoordelijke op wiens naam de hond staat. Dergelijk genre van diefstal is dus uitgesloten. Wat niet uit te sluiten is, is dat bijvoorbeeld bij een echtscheiding één van beide echtgenoten het dier op zijn of haar naam laat

zetten door daarbij gebruik te maken van de zogenaamde witte kaart. De witte kaart heb je nodig om gegevens te wijzigen.

Als men die kaart van elkaar afpikt, is dat mogelijk. Dat is diefstal, dat is strafwetboek. Dat heeft niets te maken met onze regelgeving. Ik krijg wel mails die ons in een dispuut willen betrekken tussen twee echtgenoten, voormalige echtgenoten of ex-echtgenoten in spe. Ze beschuldigen elkaar, eisen allebei het eigenaarschap op, beweren dat de hond of kat bij hen beter af is. Wij verwijzen dan door naar de vrederechter of de rechtbank van eerste aanleg. In dezen hebben we dat ook gedaan. De dame in kwestie heeft ons advies gelukkig ter harte genomen en is een juridische procedure gestart. Voor mij is essentieel niet wie er wint in zo'n gevecht, maar vooral dat het dier niet het slachtoffer wordt.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben het niet helemaal eens met u. U zegt dat bij dogID de honden geregistreerd worden, er wordt een witte kaart ingevuld – in België, in Vlaanderen – om van eigenaar te kunnen wisselen, maar dat is niet correct. Het is wel correct wat u zegt, maar in de praktijk gebeurt het niet.

Ik haal een ander voorbeeld aan. Een vrouw heeft een hond in haar bezit, de hond werpt puppy's, de vrouw wil de puppy's laten registreren op haar naam. Ze gaat naar de dierenarts, krijgt een paspoort en de papieren worden ingevuld. De puppy's worden meegenomen door een persoon die er even op ging passen. Die persoon laat ze registreren op haar naam. De dierenarts belt naar dogID om te melden dat die registratie niet klopt, hij heeft alle papieren en originele paspoorten: 'dit is niet legaal, jullie maken hier een grote fout'. DogID gaat voort op de tweede dierenarts met een andere registratie en andere chipnummers. Zij kunnen niets meer doen, zeggen ze. Dat is iets voor de dienst Dierenwelzijn. De dienst is dan gecontacteerd en zegt: 'wij kunnen daar niets aan doen, dat is iets voor de politie'. De politie wordt gecontacteerd en kan niets doen, de chip staat op naam van de persoon bij wie de hondjes geregistreerd staan. Het is een vicieuze cirkel. De vrouw heeft een rechtszaak ingespannen, de zaak komt voor in maart.

Dit is niet het enige voorbeeld. Er zijn er nog. Als mijn hond morgen gestolen wordt, en de dief gaat de volgende dag naar een dierenarts en die registreert de chip op naam van de dief, dan ben ik hem ook kwijt. Hij staat dan ineens op naam van een andere eigenaar geregistreerd. Dat kan toch niet! Een dief kan de chip op zijn naam laten zetten, daar zijn voorbeelden van.

Als de politie dan controleert, moet die wel zeggen 'sorry, hij staat op het adres geregistreerd waar de hond nu verblijft, ook al werd die gestolen'. Dat is voor mij een fout in dogID, dat dit zomaar kan worden veranderd. Misschien moet u eens met dogID contact opnemen en zeggen dat ze dat correct moeten doen, dat er altijd een witte kaart wordt gegeven, of dat er gecontroleerd wordt bij eigendomsoverdracht. Ze moeten controleren of alles correct verloopt, of de hond op dit of dat adres mag worden geregistreerd. Waarom hebben de honden anders een chip? U geeft een vals gevoel van veiligheid aan de eigenaars. Ze zijn gerustgesteld met die chip, als de hond verloren loopt, wordt die gescand en men brengt de hond wel terug.

Maar als iemand de hond vindt en die wil houden, gaat die gewoon naar de dierenarts en laat de hond op zijn naam en adres registreren. Dan doet die dierenarts eigenlijk ook mee aan die frauduleuze praktijken. Daar moeten we paal en perk aan stellen. Minister, het is tijd om aan dogID te zeggen dat er controles uitgevoerd moeten worden. Dit is toch een databank waar veel personen op vertrouwen voor het geval hun hond verloren loopt, weggenomen wordt of gestolen wordt om hem zo terug te vinden. De chip is op dat moment het enige bewijs dat het om uw hond

gaat. Als de politie de chip gaat lezen en die staat op een ander adres en ze kunnen niets ondernemen, dan zijn de mensen die geen proces kunnen aanspannen, hun hond voor altijd kwijt. Wat gaat u hieraan doen, minister?

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Voorzitter, doorheen de jaren zien we een gestage stijging van geregistreerde honden in de databank van dogID. Ik heb de cijfers voor me liggen. In 2017 waren er 98.439 registraties. In 2020 liep dat op tot meer dan 108.000 geregistreerde honden. Ik begrijp goed dat als er zaken mislopen in de databank, het voor eigenaars van huisdieren emotioneel kan doorwegen.

Er zijn soms discussies over het eventuele eigenaarschap. Dat heeft niet alleen emotionele maar ook juridische gevolgen. De oprichting van de databank dogID had tot doel om loslopende honden te registreren, zodat ze herenigd kunnen worden met de verantwoordelijke. Als er juridische discussies zijn over eigendom, eventueel diefstal, dan valt dat buiten de mogelijkheden van de databank. Dat gaat over eigendomsrecht en dan wordt er gekeken naar het vredegerecht.

Minister, kunt u de beheerder van dogID aansporen om betere en meer controles te doen of de juridische dichtheid van de databank te voorzien?

Ziet u mogelijkheden in het extra sensibiliseren van de dierenartsen omtrent de overdracht van dieren van de ene eigenaar naar de andere?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Er worden zaken met elkaar vermengd. Mevrouw Sterckx, ik heb u al bij herhaling en in het begin opnieuw gezegd dat u het eigenaarschap verwacht met de verantwoordelijke. Ik heb in mijn antwoord gezegd dat we bij dogID een verschil maken tussen die twee. Dat maakt dat je zonder eigenaar te zijn de verantwoordelijkheid kunt dragen voor een dier. Dat is belangrijk in heel veel concrete casussen.

Je hebt de witte kaart nodig om de gegevens te wijzigen van de verantwoordelijke. Als men dat op de een of andere manier toch zou doen, of de dierenarts zou dat doen, dan is dat frauduleus. Dat is het strafwetboek, dat zijn strafzaken. Ik denk niet dat er problemen zijn met de procedure, toch niet als je kunt uitleggen hoe de vork werkelijk in de steel zit, en als de tegenpartij vervolgens bereidheid aan de dag legt om niet alleen te horen maar ook te luisteren.

De concessie met dogID wordt momenteel herzien. Als er terechte bezorgdheden zijn, kunnen we altijd een aanpassing doen. Op grond van wat u aanhaalt, zie ik het nog altijd niet. U mag altijd suggesties doen. We zijn nooit te jong om te leren.

De voorzitter: Mevrouw Sterckx heeft het woord.

Els Sterckx (Vlaams Belang): Dank voor uw antwoord, minister. U zegt dat ik eigenaar en verantwoordelijke door elkaar haal. Bij dogID wordt enkel de verantwoordelijke geregistreerd, degene die op dat moment voor de hond verantwoordelijk is. Als uw of mijn hond gestolen wordt, en iemand laat hem op een ander adres registreren, dan is het zo dat als de politie zich baseert op dogID, de hond ook op dat adres verblijft. De politie kan hem daar niet zomaar weghalen, ook al is hij gestolen. Dan is er toch iets mis met dogID? De politie meldt dat zelf, dat ze dat aanzien als eigenaarschap.

Minister, als u geen actie onderneemt om correcte registraties te laten uitvoeren door dogID, dan legaliseert u ons inziens hondendiefstal. Het is tijd dat u als minister uw verantwoordelijkheid neemt om een geloofwaardig dierenwelzijnsbeleid

te voeren want in de praktijk is daar noch bij de dienst Dierenwelzijn, noch bij de politie, noch bij de rechtbank heel veel van te merken. Steeds meer dierenliefhebbers melden ons dat ze niet meer vertrouwen op de dienst Dierenwelzijn. Maak werk van een dienst Dierenwelzijn die zich inzet voor het welzijn van de dieren en niet voor dat van criminelen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

**VRAAG OM UITLEG van Ludwig Vandenhove aan Ben Weyts, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, over het antibioticagebruik bij huisdieren
– 311 (2021-2022)**

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Minister, onlangs zijn er debatten gevoerd in het Europees Parlement, wat ook uitgebreid in de media is gekomen, over het al dan niet strikter toedienen van antibiotica aan dieren. Het debat daar ging minder over huisdieren of gezelschapsdieren maar vooral over het antibioticagebruik in de vleessector.

Iedereen weet dat een te courant gebruik van antibiotica de kans op antibiotica-resistentie vergroot, wat onrechtstreeks ook een gevaar is voor onze volksgezondheid. Om die reden gingen in het Europees parlement stemmen op, voor een stuk terecht, om het massale antibioticagebruik, zeker bij onze intensieve veeteelt, te verminderen

Een aantal dierenartsenorganisaties stonden op hun achterste poten omdat er z gezegd te weinig antibiotica zouden mogen worden toegediend aan zieke dieren. Maar nu blijkt uit cijfers dat huisdieren in België te vaak antibiotica krijgen. Volgens AniCura, een Europees netwerk van dierenklinieken en dierenartsenpraktijken, zou een derde van de kleine huisdieren in België het afgelopen jaar antibiotica toegediend krijgen. Dat is vier keer het wereldwijde streefdoel.

Die Europese discussie die intussen is beslecht – het ging over een resolutie die is weggestemd in het Europees Parlement – is nu gedeeltelijk overgewaaid naar Vlaanderen.

Minister, beschikt u over cijfers in Vlaanderen over het antibioticagebruik bij dieren in het algemeen en bij landbouwdieren en huis- en gezelschapsdieren in het bijzonder?

Wordt die stijging die AniCura aangeeft, ook bevestigd in Vlaanderen?

Welke plannen hebt u om dat antibioticagebruik te beheersen, respectievelijk te doen dalen?

Plant u specifieke initiatieven ten aanzien van de dierenartsen of dierenklinieken?

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Het is inderdaad zo dat er recent debatten werden gevoerd in het Europees Parlement over het antibioticagebruik bij dieren. De debatten gingen over een zogenaamde 'delegated act' van de Europese Commissie in uitvoering van een verordening. Daarop is een amendement ingediend door de Duitse groenen dat nog veel verder ging en er eigenlijk op neerkwam dat antibiotica niet meer zouden kunnen worden gebruikt voor dieren.

De oorspronkelijke bedoeling van deze 'delegated act' is om bepaalde antibiotica voor te behouden voor menselijk gebruik. Antibiotica die echter noodzakelijk worden beschouwd voor de gezondheid van dieren, blijven nog steeds toegelaten voor gebruik bij dieren.

Zonder dat amendement gaat het om een evenwichtig voorstel waarbij het wel mogelijk blijft om zieke dieren te behandelen met antibiotica wanneer dat de enige manier is om ze te helpen.

Ik ben daarover tussengekomen en ik heb getracht mensen te mobiliseren om te verhinderen dat dat amendement zou worden goedgekeurd. Dat is gelukt, dat zal ongetwijfeld niet mijn verdienste zijn maar het is goed dat het uiteindelijk niet is goedgekeurd. Ik moet wel erkennen dat het antibioticagebruik bij dieren niet onder de bevoegdheid van Dierenwelzijn valt. Het is nog altijd een federale bevoegdheid waardoor ik ook niet beschik over de cijfers waar u naar informeert. Als die er zijn, dan zitten die bij de federale bevoegde minister. Ik kan daar ook niet regelgevend in optreden, maar ik kan u wel mijn standpunt geven over het antibioticagebruik bij dieren.

Wanneer antibiotica te courant worden gebruikt, dan verliezen de medicijnen hun effect. Omdat resistentie tegen antibiotica ook kan overslaan van dieren op mensen, moet ook het antibioticagebruik bij dieren goed worden gereguleerd. Ik ben voorstander van een verantwoord antibioticagebruik maar dierenartsen moeten antibiotica kunnen blijven voorschrijven als dat noodzakelijk is voor de gezondheid van dieren. Ik pleit er dan ook voor dat antibiotica niet enkel bij dieren, maar ook bij mensen, met de nodige zorg en voorzorg worden verleend. Antibiotica mogen ook nooit worden gebruikt om een slecht dierenwelzijn te verbergen. Dat spreekt voor zich.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Minister, ik dank u voor uw antwoord.

Ik kan u inderdaad volgen en ik zal proberen de cijfers vast te krijgen via de federale overheid. Ik deel uw mening dat antibioticagebruik mogelijk moet zijn voor mensen en dieren die het nodig hebben. Dat is mijn visie daarop, in één zin weergegeven.

U hebt in eerdere antwoorden in de commissie en waarbij dierenartsen ter sprake komen, gezegd dat u preventief specifieke initiatieven neemt ten aanzien van dierenartsen met betrekking tot sensibilisering en motivering. Het zou toch niet slecht zijn dat dit ook gebeurt voor het antibioticagebruik, vooral bij kleine huisdieren.

Ik begrijp dat dierenartsen een eed hebben gezworen en autonoom oordelen welke antibiotica in welke mate kunnen worden gebruikt maar die Europese cijfers liggen toch wel aan de hoge, zelfs heel hoge, kant. We moeten dan ook elke inspanning doen, ook vanuit Vlaanderen, om die cijfers naar beneden te halen. Maar ik respecteer uiteraard de bestaande bevoegdheidsverdeling en in die zin begrijp ik ook uw antwoord. Toch wil ik een oproep doen om dierenartsen ook inzake antibioticagebruik te sensibiliseren.

De voorzitter: Mevrouw Claes heeft het woord.

Allessia Claes (N-VA): Hoewel het gebruik van antibiotica daalt, moeten we ons bewust blijven van de risico's die daarmee gepaard gaan. Ik denk dat het vooral belangrijk is, en in die zin sluit ik me aan bij de visie van de minister en van de collega, om te blijven inzetten op het dalend gebruik van antibiotica en op het sensibiliseren inzake een verantwoord gebruik van antibiotica. Extra informatie

oplijsten op de website van de dienst Dierenwelzijn zou dan ook relevant zijn, zowel voor dierenartsen als voor het brede publiek. Zo kan ook de dienst Dierenwelzijn zijn verantwoordelijkheid nemen en bijdragen tot een meer verantwoord gebruik van antibiotica, zowel bij huisdieren als in de veehouderij die toch ook een belangrijke sector is in Vlaanderen.

De voorzitter: Minister Weyts heeft het woord.

Minister Ben Weyts: Ik merk grote eensgezindheid. We kunnen discussiëren over de bevoegdheid of over een eventueel bevoegdheidsoverdracht maar dat is natuurlijk een ander debat. Ik ben het er natuurlijk mee eens dat de dierengezondheid hier speelt en dat dit een bevoegdheid is die nog altijd onder Volksgezondheid valt. Maar dat is wat het is.

Het was een verenigde actie, want ook met de dierenartsen hebben we daaromtrent actie ondernomen. Zij hadden ons ook gevraagd om tussen te komen en een beetje 'fuzz' te veroorzaken, wat deining op zowel nationaal als internationaal niveau, om te verhinderen dat het amendement van de Duitse groenen zou worden goedgekeurd. We zijn daar ook in geslaagd. Ik denk dat dat het allerbelangrijkste is. Maar ik deel natuurlijk de bekommernis. Te veel antibiotica toedienen is absoluut niet goed, niet voor mens en ook niet voor dier.

De voorzitter: De heer Vandenhove heeft het woord.

Ludwig Vandenhove (Vooruit): Dank u wel voor het antwoord en voor de eensgezindheid in de commissie. Maar ook de minister gaat akkoord met de visie, denk ik.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de deelname aan de vergaderingen van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie

– 275 (2021-2022)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, u hebt dit op een vorige bijeenkomst wat afgedaan als een riedeltje van mij, maar u weet dat dat een bezorgdheid is, die ik volgens mij eigenlijk met u deel, met betrekking tot de band tussen Vlaanderen en Brussel. U hebt als minister in de Vlaamse Regering onder meer de bevoegdheid Brussel, wat alleszins een bijzonder belangrijke bevoegdheid is. Op die manier vertegenwoordigt u natuurlijk ook de aanwezigheid van de Vlaamse overheid, meer bepaald de Vlaamse Regering, in onze hoofdstad, onze hoofdstad die tegelijk uw stad is en ook mijn stad is.

Het is al meermaals gezegd, in meerdere debatten hier, dat u op die manier een belangrijke brugfunctie hebt naar andere overheden. Gelet op de complexiteit van ons land en ook van onze stad, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, zijn hier meerdere overheden actief. En die hebben ook elk een bepaalde verantwoordelijkheid en bevoegdheid.

Ik hoef het u niet uit te leggen. U bent constitutionalist. U kent de bijzondere wetten en ook de bijzondere Brusselwet van 12 januari 1989, en dan meer bepaald artikel 76 van die bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen. Dat

stelt uitdrukkelijk dat het Brusselse lid van de Vlaamse Regering de vergaderingen van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) kan bijwonen, weliswaar met een raadgevende stem. Dat is natuurlijk een manier om die institutionele band tussen Vlaanderen en Brussel te verankeren. Dat geeft u natuurlijk de mogelijkheid om poolshoogte nemen van lopende dossiers, van gevoelige dossiers, maar u hebt daar dus ook een raadgevende stem over een aantal belangrijke punten voor de Vlaamse Gemeenschap, die u op die manier ter harte kunt nemen. Een aantal belangrijke beleidsvraagstukken in Brussel zijn dan ook gebaat bij een inhoudelijke en praktische dialoog met de gemeenschappen.

We hebben daar samen over onderhandeld bij het Vlaams regeerakkoord. We hebben toen eigenlijk de bepaling uit de bijzondere Brusselwet wat explicieter gemaakt, in die zin dat we het volgende overeengekomen zijn: "De Vlaamse minister bevoegd voor Brussel zal systematisch en conform de Bijzondere wet op de Brusselse Instellingen deelnemen aan de vergaderingen van ook het GGC-College, en we dringen er op aan ook bij de voorbereiding betrokken te worden." Want het is natuurlijk niet de bedoeling dat u enkel naar het GGC-College zou gaan, maar dat u ook voorafgaandelijk een input zou kunnen leveren. Als u een raadgevende stem hebt, dan denk ik dat u eigenlijk ook bij die interkabinetten-werkgroepen (IKW's) aanwezig zou moeten zijn. Dat was ook de intentie van wat we toen zijn overeengekomen, namelijk om ook bij de voorbereiding betrokken te worden. Ik citeer verder uit ons regeerakkoord: "De Vlaamse minister bevoegd voor Brussel brengt door middel van mededelingen aan de regering systematisch de collega's van de Vlaamse Regering op de hoogte van de beleidsbeslissingen in het VGC- en GGC-College."

Ik herhaal nogmaals dat dit vanuit een bezorgdheid is, die we samen met vele andere collega's delen: de band Vlaanderen-Brussel, die institutioneel verankerd is, op die manier ook verder tot uitwerking brengen.

Ik heb u hierover al meermaals ondervraagd, minister. Ik heb trouwens ook uw voorganger, collega Gatz, er meermaals over ondervraagd. Begin 2020 heb ik u ook ondervraagd over dat onderdeel en u gaf toen aan er werk van te zullen maken. We zijn nu bijna twee jaar later en ik stel tot mijn grote spijt vast dat er eigenlijk weinig van in huis is gekomen. Behoudens een vergissing – misschien gaat u mij corrigeren – zijn er geen mededelingen aan de Vlaamse Regering gebeurd omtrent belangrijke GGC-dossiers. Ik heb dat niet teruggevonden, maar misschien gaat u mij kunnen corrigeren. Ik heb ook niet gehoord of gezien, of er ergens stukken van teruggevonden, dat er een debat was binnen de Vlaamse Regering over die dossiers. Op die manier wordt niet echt duidelijk in welke belangrijke dossiers u een actieve rol blijkt te spelen in de dialoog met het GGC-College. Dat was nochtans iets wat u in het antwoord in januari 2020 gezegd hebt.

En er zijn heel wat dossiers die belangrijk zijn. U kent de hele problematiek van inburgering. Ik weet dat de ordonnantie is goedgekeurd in het Brusselse parlement. Er is een uitrol voorzien. Er is een rol voor de Vlaamse Gemeenschap. Er is ook een rol voor de gemeenten. Collega Tavernier kent dat dossier beter, maar ik denk dat men daar nu toch al anderhalf jaar achter zit op de uitrol van dat hele inburgeringstraject in Brussel. In Vlaanderen zijn wij met dat inburgeringstraject al bezig sinds 2004. We zijn nu 2021 en hier staat dat nog niet op poten. Ik weet dat de goede wil bestaat bij u. Ik weet dat de goede wil bestaat bij collega Somers. Maar ik vraag mij dan af waar het vastzit. Hebt u kunnen wegen op dat inburgeringsdossier in het GGC-College? Dat is een eerste voorbeeld.

Preventieve gezondheidszorg is een tweede voorbeeld. We zitten in de hele problematiek van covid. Covid domineert ons leven ondertussen al anderhalf jaar.

De voorzitter: Mijnheer Vanlouwe, uw vraag is nogal lang.

Karl Vanlouwe (N-VA): Ik denk dat ze ontvankelijk verklaard was.

De voorzitter: Ja, maar de spreektijd mag niet overschreden worden.

Karl Vanlouwe (N-VA): Oké, maar dat had u dan misschien op voorhand moeten zeggen of zo. De vraag is lang, maar het is natuurlijk wel ...

De voorzitter: Mijnheer Vanlouwe, u kent het reglement.

Karl Vanlouwe (N-VA): Ja, ik ken het reglement, dat klopt. Maar ik zal toch verder doen. Er is het dossier van de gezondheidszorg, de vaccinatiestrategie. In Vlaanderen is die succesvol. En we kunnen zeggen dat die in Brussel iets minder succesvol was.

Minister, ik ontving vanmorgen in mijn brievenbus een formulier van de gemeente waarin men verwijst naar de vaccinatiebus van de GGC. Ik ben ondertussen al vijf maanden gevaccineerd. In mijn gemeente, Ganshoren, is misschien 50 of 60 procent gevaccineerd. Wanneer ik daarover vragen stel in de gemeenteraad, is het antwoord: we zijn eigenlijk tevreden want over heel Brussel beschouwd, zitten we in de middenmoot. Brussel op zich bengelt natuurlijk helemaal achteraan op het vlak van vaccinaties. Men is dus tevreden dat men in de middenmoot zit, bij de slechte leerlingen, achteraan de klas. Men vindt dat normaal. Dit had ik in de bus moeten krijgen in januari, toen er opgeroepen werd tot vaccinatie.

Ik zie in Vlaanderen – en dat is ook uw verdienste en die van minister Beke – dat die vaccinatiestrategie succesvoller is. Als ik dit dan pas vandaag in de bus krijg, maanden na de uitrol van de vaccinatiestrategie, denk ik dat er toch een probleem is. We zien ook dat minister Van den Brandt en minister Maron zich altijd verstoppen. Als er gecommuniceerd moet worden over moeilijke kwesties, schuift men de ambtenaar – mevrouw Inge Neven, die dat behoorlijk goed doet – naar voren. Ik stel vast dat bepaalde ministers, minister Van den Brandt en minister Maron, voor hun bevoegdheid afwezig zijn.

Wat ons betreft is die actieve betrokkenheid van zeer groot belang, ook inzake dossiers rond de tweetaligheid. Ik verwijs desbetreffend naar het rapport van de vicegouverneur, Jozef Ostyn, u welbekend. Het zijn dossiers die zeer belangrijk zijn voor ons als Vlamingen in Brussel. Dan verwachten we eigenlijk ook een actieve betrokkenheid bij die verschillende dossiers die ons als Vlamingen aanbelangen. We verwachten ook dialoog en samenwerking. We verwachten van de minister ook de naleving van de duidelijke ambities in het regeerakkoord en tegelijkertijd ook een terugkoppeling naar de Vlaamse Regering, zoals afgesproken.

Ik heb dan ook de volgende vragen.

Kunt u aangeven welke concrete dossiers in het GGC-College door u werden opgevolgd?

Welke dossiers werden als mededeling op de agenda van de Vlaamse ministerraad gebracht?

U gaf eerder aan samen met uw Vlaamse collega-ministers de prioritaire thema's voor de Vlaamse Gemeenschap in relatie tot de GGC te bepalen. Is dit gebeurd? Welke prioritaire thema's werden hierbij benoemd? Op welke manier hebt u deze thema's ter harte genomen in de dialoog, zowel formeel als informeel, met het GGC-College?

De voorzitter: Mijnheer Vanlouwe, u weet best wel dat uw vraag veel langer is dan eigenlijk is toegestaan. Dat is niet zo correct tegenover de minister. U moet korter zijn in uw vraag. Dit is eigenlijk al bijna een interpellatie.

Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Dank u wel, collega Vanlouwe, voor uw vraag. Ik hecht, zoals u weet, heel veel belang aan een goede samenwerking met de verschillende Brusselse instellingen, prioritair natuurlijk met onze partner ter zake, de VGC. Ik heb regelmatig contacten met de VGC-Collegeleden en zeker ook met de VGC-Collegevoorzitter. De GGC is, naast het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, uiteraard ook een belangrijke partner.

U wijst terecht op de bijzondere Brusselwet. Ik spreek dat uiteraard niet tegen. Ik heb ook al heel wat inspanningen geleverd om aan die passage, die lange tijd dode letter is geweest, een praktische vertaling te geven. We zijn daar bij het begin van de legislatuur onmiddellijk mee gestart. Ik herinner mij een overleg – ik denk dat het op 6 december 2019 was – met de twee minister-presidenten, Vervoort en Jambon, waar ik dit punt op tafel heb gelegd. Minister-president Vervoort toonde zich bereid om dat concreet te maken. We hebben dan ook zeer regelmatig contact gehad met het kabinet van de minister-president om dat concreet te maken.

Er is in die periode geen vooruitgang geboekt. Omdat er geen vooruitgang werd geboekt, heb ik op 5 februari van dit jaar een schrijven gericht aan de minister-president, samen met collega Glatigny trouwens. U hebt zonet een document getoond. Ik zal dat ook doen, namelijk deze mooie brief, getekend door minister Glatigny en mezelf. Ik weet het niet zeker, maar ik denk dat dit de eerste keer in de Belgische geschiedenis dat zowel de Vlaamse als de Franstalige minister van Brussel een gezamenlijk schrijven richten aan de Brusselse minister-president. Daarin vragen we om gevolg te geven aan artikel 76 van de bijzondere Brusselwet en daar op een praktische manier mee om te gaan. Een manier is om daar wekelijks aanwezig te zijn. Er zijn mogelijk ook andere, meer efficiënte manieren om de effectief belangrijke dossiers op tafel te leggen. We hebben daarvoor een voorstel gedaan.

Ik moet vaststellen dat ik vandaag nog steeds geen reactie heb gehad op dat schrijven. Ik heb dat ook al herhaaldelijk aangekaart. Mijn kabinet heeft dat aangekaart. Ik heb dat vanmorgen ook nog in een overleg met de collegevoorzitter van de VGC aangekaart. Ik hoop dat daar snel een reactie op komt, zodat wij effectief uitvoering kunnen geven, op een verstandige manier, aan artikel 76 van de bijzondere Brusselwet. Ik herhaal dat ik dit wel degelijk zeer belangrijk vind. Ik denk dat dat in een logica van samenwerking relevant is.

Waar ik het wel moeilijk mee heb, is de constante verwijzing naar mijn verantwoordelijkheid om het beleid van de GGC bij te sturen. Ik denk, eerlijk gezegd, dat dat niet mijn taak is. Ik heb de taak om de samenwerking te versterken, ik heb de taak ervoor te zorgen dat er een goede afstemming is tussen de Brusselse en de Vlaamse dossiers. Ik heb de taak om de signaalfunctie op te nemen wanneer een aantal zaken niet lopen zoals gewenst, in het bijzonder inzake thema's als tweetaligheid.

Maar in ons Belgisch federalisme – en dat is maar goed ook – hebben we naast samenwerking en participatie ook het principe van autonomie. En ook de GGC heeft, net als Vlaanderen, de autonomie om het beleid te voeren dat ze 'dienstig' acht. Als daar problemen zijn, als er fouten gebeuren, als er zaken niet goed lopen – en ik ben de laatste om te zeggen dat dat niet het geval zou zijn, ik denk dat er daar heel grote uitdagingen zijn en dat daar heel veel werk aan de winkel is, bijvoorbeeld rond vaccinatie – dan moet dat aangekaart worden. Dat moet dan democratisch aangekaart worden via de GGC-Raad, via het parlement dat daarvoor bevoegd is. Ik vind dit hier niet de plaats om constant oppositie tegen de GGC te voeren en om dan ook nog te zeggen dat het mijn verantwoordelijkheid is om dat beleid inhoudelijk bij te sturen. Zo werkt het niet.

Toen ik verwees naar uw 'riedeltje', had ik het over uw opmerkingen over de vaccinaties en – voor alle duidelijkheid – niet over het principiële punt, daarin kan ik u in grote mate volgen. Wat corona en de vaccinaties betreft, zijn er geëigende gremia om dat efficiënt aan te pakken, in het bijzonder de interministeriële conferentie (IMC) Volksgezondheid die elke woensdag plaatsvindt, in het bijzonder ook het Overlegcomité, in het bijzonder ook de coördinerende rol die de minister-president van Vlaanderen ter zake inneemt. Ik heb daarover gezegd dat ik geen toegevoegde waarde heb om op dat vlak een rol te spelen binnen het GGC-College. Ik heb daarvoor de expertise niet en ik heb geen toegevoegde waarde ten aanzien van de zaken die daar al bestaan. Op dat vlak vind ik inderdaad dat het niet pertinent is om dit dossier in te brengen.

De dialoog met de GGC heb ik, ondanks het feit dat er – letterlijk – geen invulling is gegeven aan artikel 76, wel geprobeerd zo concreet mogelijk te maken, in het bijzonder door regelmatig direct en persoonlijk overleg met de betrokkenen, zeker ook met VGC-Collegevoorzitter en GGC-Collegelid Elke Van den Brandt, waar nuttig aangevuld met contacten tussen medewerkers van onze kabinetten en administraties. Ik heb met andere woorden via informele weg heel wat resultaten ter zake geboekt.

Het is in die brugfunctie natuurlijk altijd wat zoeken naar een evenwicht tussen wat je vanuit het Brusselbeleid kan doen en wat de materieel bevoegde ministers moeten doen. Wat bijvoorbeeld de verplichte inburgering in Brussel betreft, weet u dat collega Bart Somers een zeer intens contact heeft met zijn GGC-collega.

Ik verwijs ter zake naar het antwoord van minister Somers op schriftelijke vraag 379 van 3 september 2021 van collega Tavernier. Daarin wordt gesteld dat de Vlaamse administratie in nauw contact blijft met de GGC, om een spoedige inwerkingtreding mogelijk te maken. Daarnaast blijven wij, de Vlaamse administratie, deelnemen aan de stuurgroep en de werkgroepen voor de nodige ondersteuning en expertise. Dat is dus namens minister Somers en zijn administratie. Ik denk dat het ook juist is dat het op dat vlak door de materieel bevoegde minister gebeurt. Ik heb daarover ook een contact gehad met minister Maron, maar het zit in de eerste plaats bij minister Somers.

Ook rond het zorgbeleid van de gemeenschappen zijn er regelmatige contacten, niet alleen met mij, maar vooral met minister Beke en de GGC-Collegeleden Maron en Van den Brandt. Tijdens de commissie van 6 oktober laatstleden hebben we het daarover ook gehad, over corona bedoel ik dan. Ook over het beleidsplan Brussels Takes Care is er contact tussen de GGC en de Vlaamse Gemeenschap, zowel via de administraties als via de kabinetten. Ik heb zelf ook het initiatief genomen om de GGC structureel te betrekken bij de stuurgroep woonzorg, waar naast het kabinet van minister Van den Brandt ook de directeur van het Observatorium voor Gezondheid en Welzijn van Brussel-Hoofdstad uitgenodigd wordt.

Een bijkomend initiatief tot overleg over deze thema's was niet nodig. Een specifieke terugkoppeling via mededeling daarover aan de Vlaamse Regering was mijns inziens dan ook niet aan de orde.

Ik heb ook al verwezen naar mijn signaalfunctie inzake meertaligheid. Dat wordt ook herhaaldelijk opgenomen. Daar zijn al verschillende vragen over geweest, en ook antwoorden. Ik denk dat ik daarmee zoveel als mogelijk invulling heb gegeven aan mijn coördinerings- en samenwerkingsrol ten aanzien van de GGC.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Dank u wel, minister, voor uw toch wel uitgebreid antwoord.

Ik apprecieer het ten eerste – en ik meen dat absoluut – dat u inderdaad die inspanningen gedaan hebt om dit samen met de minister-presidenten ter sprake te brengen, blijkbaar reeds in december 2019. Ik apprecieer het ook zeker dat u een brief geschreven hebt. Is die brief publiek? Ik weet niet of het mogelijk is dat die eventueel bezorgd wordt aan alle leden van de commissie? Het zou mij uiteraard ten eerste benieuwen wat de vragen precies zijn.

Ik vind het ook een positieve zaak, zoals u toelicht, dat ook de minister van de Franse Gemeenschap, bevoegd voor Brussel, dat samen met u mee ondertekend heeft. Ik neem aan dat er geen probleem is om dat toe te voegen aan het verslag? Anders zal ik er wel een vraag over stellen, maar ik zou uiteraard graag hebben dat het zou kunnen toegevoegd worden.

Wat me natuurlijk wel verwondert is dat u zegt dat die brief geschreven werd in januari 2020 – we zijn bijna twee jaar verder – en u hebt nog geen reactie?

(onhoorbaar antwoord van de minister)

2021? Oké, 2021. Ik had 2020 genoteerd. Maar we zijn dan toch tien maanden verder. Ik heb altijd geleerd dat het goed is om beleefd te zijn, en wanneer er vragen zijn probeer ik daar toch direct op te antwoorden, zeker wanneer ze van collega's komen. Dat verwondert mij ten eerste, als er een constructief gesprek geweest is, dat minister-president Vervoort daar geen reactie op geeft. Ik zal trouwens ook aan mijn collega's in het Brussels parlement en de GGC-Raad vragen om dat verder op te volgen.

U zegt verder dat het niet de bedoeling is dat u verantwoordelijkheid neemt om het beleid bij te sturen. Dat heb ik ook nergens gevraagd. Ik heb wel gevraagd dat u naar vergaderingen zou gaan en met de bevoegdheid die u hebt – met uw raadgevende stem – alvast een inbreng te doen. Ik kan verwijzen naar verschillende dossiers: dat kan gaan over de vaccinatiestrategie, maar dat kan ook gaan – heel concreet – over het dossier van de vicegouverneur, waar er manifeste overtredingen zijn van de taalwet. Dat dossier zou bijvoorbeeld, door uw raadgevende stem, ter sprake kunnen worden gebracht op het GGC-College. Dat is niet het beleid bijsturen, maar dat is wel, eventueel, raad geven, door uw aanwezigheid. Ik denk dat u het recht hebt om dossiers te agenderen. Wat men er dan in het GGC-College mee doet, is iets anders, maar u kunt mijns inziens het dossier van de vicegouverneur op de agenda van het GGC-College brengen.

Met betrekking tot vaccinatie zegt u terecht dat er een IMC is, maar niets moet u ervan weerhouden om de vaccinatiestrategie vanuit Vlaanderen ter sprake te brengen wanneer dit besproken wordt in het VGC-College.

Minister, u weet goed dat dit een 'never ending story' is. U weet dat in het begin de Vlaamse ministers niet werden uitgenodigd. Ik weet dat er een studie bestaat van het kabinet van voormalig minister bevoegd voor Brussel, Pascal Smet. Hij heeft een onderzoek laten doen om na te gaan of de beslissingen die genomen zijn zonder dat de Vlaamse minister uitgenodigd was – hij heeft daarover tien jaar geleden juridisch advies ingewonnen – geldig zijn. Aanvankelijk was er geen uitnodiging. Nadien kwam er toch een uitnodiging. Nadien waren er zogezegd afspraken gemaakt. Nu zitten we in een fase waarin u misschien wel goede contacten hebt, maar toch nog altijd niet naar die vergaderingen gaat. Ik had de indruk dat de vorige minister van Brussel, de heer Gatz, niet mocht gaan. Ik heb de indruk dat u eigenlijk wel wenst te gaan, maar dat u toch wel enige tegenkanting ondergaat. Ik zal dat ook wel zien in de brief die u hebt gestuurd en waarop geen antwoord is gekomen.

Minister, wat vraag ik eigenlijk? Ik vraag dat die bepaling uit de bijzondere Brussel-wet gewoon wordt toegepast. Ga naar die vergaderingen. Probeer raad te geven.

Probeer dossiers op de agenda te zetten. Maar blijkbaar is het in dit complexe land – net zoals wanneer het bijvoorbeeld gaat om de naleving van de Taalwet – ook een onvoorstelbare onmogelijkheid om die bepaling te doen naleven. Ik was twee weken geleden in Luxemburg. Ik stelde daar vast dat iedereen gemakkelijk switcht van het Duits naar het Frans, zelfs naar het Letzeburgs. We leven hier in een internationale stad, al jaren een officieel tweetalige stad, en de naleving van die tweetaligheid is een vodge papier voor sommige mensen. Ook in het GGC-College is dat een vodge papier. Wanneer er dossiers zijn zoals het rapport van de vicegouverneur lacht men daar eigenlijk mee. Dan verwacht ik van u dat u dat dossier op het GGC-College brengt, met de raad die u daarover kunt geven. Maar ik verwacht eveneens een terugkoppeling naar de Vlaamse Regering. We hadden daar afspraken over gemaakt.

U kunt die brief agenderen, evengoed via een mededeling dat u geen antwoord hebt gekregen. Ik vind dat beneden alle peil. Maar misschien is het iets dat u kunt agenderen en zal het tijdens een overleg met ministers-presidenten ooit wel eens ter sprake komen dat het ten minste van beleefdheid zou getuigen dat er zou worden geantwoord waarom u wel of niet aanwezig zou kunnen zijn.

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Ik heb niet zo heel veel meer toe te voegen. Ik verwacht ook dat wanneer er een brief wordt gestuurd er een antwoord komt. We hebben sindsdien wel een aantal telefonische contacten gehad tussen mijn kabinet en dat van de minister-president en die zijn altijd in een correcte sfeer verlopen. Ik heb daar geen klachten over, maar ik verwacht wel dat er nu ook eindelijk een antwoord op komt. Onze vraag is niet onredelijk.

Dan kom ik tot het concrete dossier van de vicegouverneur. Of ik iets kan agenderen op het GGC-College durf ik niet zo te zeggen. Als ik iets te zeggen heb op het VGC-College – waar ik altijd aanwezig ben –, doe ik dat meestal via varia. Het agenderen met raadgevende stem is iets wat bij mijn weten nog niet is gebeurd. Maar goed, het is een detail. Iets formeel op de agenda zetten, kan ik niet – denk ik –, maar ik kan het natuurlijk aanhalen in de varia.

Het dossier van de vicegouverneur en de tweetaligheid heb ik al meermaals aangekaart in het VGC-College, ook met de vraag om het te bespreken, niet alleen in het GGC-College maar ook in de Brusselse Hoofdstedelijke Regering zelf, waar ik geen raadgevende stem heb. Dat is ook gebeurd. De bevoegde minister heeft het daar ook aangehaald.

De reactie of de aanpak is een andere zaak. Het is in elk geval op mijn vraag daar aan bod gekomen.

De juridische nota waar u naar verwijst, kwam er onder vroeger minister van Brussel Smet. U hebt dat hier al eens vermeld, we hebben dat toen nagevraagd bij de administratie, namelijk de Brusselcel binnen het Agentschap Binnenlands Bestuur. Mijn administratie is niet op de hoogte van die studie. Ik kan dat niet bevestigen. Ik weet niet vanwaar het komt. Of dat echt is waar het over gaat, weet ik niet. Eerder dan een juridische logica heb ik in dezen vooral een logica van samenwerking en efficiëntie ervaren. Advies en raad geven is zeer zinvol, maar dan moet men wel bereid zijn om te luisteren.

In die zin is het voor mij het beste om een gezamenlijke aanpak te hebben waar ook de GGC zich in kan vinden. Ik reken erop dat de minister-president, in antwoord op onze brief, die een redelijk voorstel inhoudt, dat zal doen. Ik heb er trouwens geen enkel probleem mee om die brief ter beschikking te stellen van de commissie. We hebben op dat vlak niets te verbergen.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik apprecieer ten eerste dat u het al op het VGC-College hebt gebracht, maar u weet natuurlijk dat het iets gevoeliger ligt voor het GGC-College. Het GGC-College heeft namelijk de bevoegdheid tot sanctioneren. Ook al bent u lid van het college met raadgevende stem, nergens in de wet of een besluit staat dat u niet de bevoegdheid of het recht zou hebben om daar iets te agenderen. Ik zou u dan ook uitdrukkelijk willen vragen om na te gaan of u dossiers kunt agenderen op het GGC-College. Wat mij betreft, is dat dossier van de vicegouverneur van groot belang, omdat daaruit voortvloeit dat de sanctioneringsmogelijkheden van het GGC-College bij onwettige benoemingen een gevolg zouden kunnen hebben.

U bent altijd bereid tot overleg. Maar 'it takes two to tango.' Als men niet reageert op een brief, dan heeft men blijkbaar geen zin in dialoog of overleg. Als u steeds bereid bent tot dialoog, hebt u alvast alle steun van onze fractie. Ik weet, en ik blijf dat hernemen, dat we aan hetzelfde zeel moeten trekken, minister, om die band tussen Vlaanderen en Brussel te versterken. Dan moeten we gebruikmaken van de wettelijke middelen en de afspraken die er gemaakt zijn in het regeerakkoord.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Annabel Tavernier aan Benjamin Dalle, Vlaams minister van Brussel, Jeugd en Media, over de aanwending van de Vlaamse relancemiddelen voor gemeenschapsinfrastructuur in Brussel – 306 (2021-2022)

Voorzitter: mevrouw Els Ampe

De voorzitter: Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Naar aanleiding van het relanceplan Vlaamse Veerkracht werd er een investeringsenveloppe van maar liefst 10 miljoen euro voor het beleidsdomein Brussel voorzien. De Vlaamse Regering keurde daartoe op 21 mei 2021 het algemeen bestedingskader van de relancemiddelen voor gemeenschapsinfrastructuur in Brussel goed.

Het doel van de infrastructuurinvesteringen is om organisaties de nodige faciliteiten te geven om hun werking uit te breiden of hun dienstverlening te garanderen en te optimaliseren. De investeringen gebeuren ten dienste van Vlaamse actoren die zich inspinnen voor een goede band tussen de grootstedelijke realiteit van Brussel, zijn bewoners en de Vlaming die er woont of er komt werken of ontspannen.

Het algemeen bestedingskader verdeelt de relancemiddelen over twee inhoudelijke pijlers: digitalisering en hefboomdossiers voor Vlaamse gemeenschapsinfrastructuur. Aan de eerste pijler werd een bedrag van 800.000 euro toegewezen, waarover we reeds eerder in de commissie van gedachten hebben gewisseld en aan de tweede pijler een bedrag van 9,2 miljoen euro. De middelen voor de tweede pijler werden op hun beurt verdeeld over twee specifieke focussen waarbij 3 miljoen euro werd geoormerkt voor de infrastructuur van het deeltijds kunstonderwijs (dko) in Brussel en 2 miljoen euro werd geoormerkt voor de oproep 'Gemeenschapsinfrastructuur als broedplek'. Dat komt neer op een verschil van 4,2 miljoen euro dat binnen pijler twee nog niet geoormerkt werd. In verhouding tot de totale investeringsenveloppe is dat een aanzienlijk bedrag, waarmee heel wat infrastructurele noden gelenigd kunnen worden.

Minister, waaraan zult u de resterende middelen voor de tweede pijler besteden? Zijn hieromtrent bepaalde bijkomende krijtlijnen bepaald? Wanneer denkt u een definitieve oormerking van de resterende middelen te kunnen voorleggen?

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Mevrouw Tavernier, we hebben het in deze commissie vaak over de stelling 'Vlaanderen laat Brussel niet los'. Dat is niet alleen de visie van deze Vlaamse Regering, maar ook wat we elke dag in daden omzetten. We doen dat in alle beleidsdomeinen, in alle gemeenschapsbevoegdheden, maar we doen dat ook extra via het Brusselbeleid. Wat we hier doen in het kader van de Vlaamse relance, is kenschetsend voor het beleid dat we willen voeren. We hebben 10 miljoen euro extra voorzien voor impulsen in het kader van Vlaamse gemeenschapsinfrastructuur in Brussel. Dat geeft uiting aan het sterke engagement van onze regering.

We hebben daadwerkelijk al twee grote blokken vastgelegd, één deel voor het deeltijds kunstonderwijs, in zeer goed overleg met Collegelid Sven Gatz en een tweede voor de Broedplekken, waar we ook uitvoerig in contact zijn geweest met de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

De tweede pijler verwijst inderdaad naar zogenaamde hefboomdossiers Vlaamse gemeenschapsinfrastructuur. Deze vallen – en dat is belangrijk om op te merken – integraal onder het richtlijnenkader voor investeringen via het Vlaams Brusselfonds, zoals goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 21 mei 2021. U weet dat we in deze legislatuur een grondige evaluatie en een hertekening hebben gedaan van de richtlijnenkaders, zowel voor het Vlaams Brusselfonds als voor de subsidies die uiting geven aan de band Vlaanderen-Brussel, wat wij 'Polsslag Brussel' zijn gaan noemen. Het richtlijnenkader voor het Vlaams Brusselfonds is integraal toepasselijk. Het is raadpleegbaar via de website van de coördinatie Brussel binnen het Agentschap Binnenlands Bestuur, maar ik breng de voornaamste beleidsdoelstellingen nog even kort in herinnering.

Ten eerste gaat het over het faciliteren en stimuleren van intersectorale samenwerking. Daar zie ik trouwens de grootste toegevoegde waarde van het Vlaams Brusselbeleid, dat we over de muurtjes van de sectoren heen kunnen kijken. Dat doen we zeker ook met deze extra middelen. Ten tweede gaat het over het verankeren in een Brusselse buurt. Ten derde is het de bedoeling om leegstand te bestrijden. Ten vierde is het een antwoord op een vastgesteld tekort in het aanbod van Vlaamse gemeenschapsvoorzieningen. Vervolgens is er het innovatief werken en het optimaliseren van de werking. En tot slot zijn ook duurzaamheid en toegankelijkheid belangrijke beleidsdoelstellingen in het richtlijnenkader. Boven op dat richtlijnenkader, specifiek voor die 10 miljoen euro, hebben we geen extra richtlijnen bepaald.

De bestedingen van die 10 miljoen euro zullen de gemaakte afspraken rond relancedossiers volgen. Ze zullen ten laatste in 2022 vastgelegd worden en ten laatste in 2026 vereffend moeten zijn. Rekening houdend met deze timing en de timing van de te doorlopen administratieve en formele procedures, streef ik ernaar om tegen september 2022 een definitieve bestedingstabel te hebben voor de relancemiddelen toegekend vanuit het Vlaams Brusselfonds.

De voorzitter: Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Die 10 miljoen euro is inderdaad een aardige financiële injectie en dat kunnen we alleen maar toejuichen als fractie. Inderdaad, Vlaanderen laat Brussel niet los. Dat is duidelijk.

Mits deze middelen op een goede manier worden geïnvesteerd, kunnen ze wel een wezenlijk verschil maken voor de Vlaamse Gemeenschap in de hoofdstad. Het is tot op de dag van vandaag een uitdaging om voldoende plaats, gebouwen en andere ruimtelijke aangelegenheden te vinden voor de verdere ontwikkeling van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. En u weet, minister, investeringen zijn nodig

en ook niet onbelangrijk. Zo'n investeringen zijn ook zichtbaar. Ze maken dat de band tussen Vlaanderen en zijn hoofdstad ook zichtbaar worden in het straatbeeld. Ze nemen een plaats in in de leefwereld van de Brusselaar.

Ik was dan ook heel enthousiast over de eerste bestedingen in het dko in Brussel. De noden waren en zijn waarschijnlijk nog steeds enorm hoog. Ik vind dat we met die focus inderdaad kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van de artistieke creativiteit van de vele Brusselse ketjes, in wat voor discipline ook. De coronacrisis heeft ons geleerd dat jongeren, en zeker kinderen, altijd een uitlaatklep nodig hebben. Sport is in Brussel vaak een probleem, dankzij nalatige Brusselse gemeentebesturen soms. Maar ook kunst en cultuur kunnen een toevluchtsoord zijn voor velen. Daarom moeten we dit beleidsdomein zeker blijven ondersteunen.

U zegt mij dat ik binnen een jaar de vraag nog eens opnieuw moet stellen. Ik zou een lans willen breken om toch zeker te bekijken of er geen verhoging van de middelen voor het dko overwogen kan worden vanuit die resterende middelen, van die ruim 4 miljoen euro. De infrastructuurnood is in dit domein, zoals al aangegeven, enorm hoog. Ik denk werkelijk dat we met deze investeringen een echte bijdrage kunnen leveren aan het welzijn en plezier van de Brusselse jongeren, iets wat u vanuit uw andere beleidsdomein Jeugd zeker nauw aan het hart moet liggen.

Ik heb dan ook twee bijkomende vragen. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de aanbesteding van die 3 miljoen euro geoormerkte middelen voor het dko in Brussel? Hoe staat u tegenover een eventuele verhoging van het geoormerkte bedrag voor dko binnen dit relanceplan?

De voorzitter: Minister Dalle heeft het woord.

Minister Benjamin Dalle: Een stand van zaken in detail omtrent het dko kunnen we misschien toevoegen aan het verslag. Of hoe doen we dat? Ik heb niet alle info bij. Ik weet dat we rond Sint-Agatha-Berchem heel vergevorderd zijn bijvoorbeeld, maar dat volgt zijn verloop.

Wat uw bredere vraag betreft om meer middelen van de 10 miljoen euro toe te kennen aan het dko, wil ik het volgende opmerken. Deze middelen – en dat geldt eigenlijk voor heel wat van onze Vlaams-Brusselse middelen – mogen niet op zich gezien worden. Ze zijn een katalysator voor de mobilisatie van andere middelen. De 3 miljoen euro die we vanuit Vlaanderen inbrengen, zorgt voor mobilisatie van ongeveer 10 miljoen euro voor het deeltijds kunstonderwijs, onder meer dankzij een zeer aanzienlijke inspanning van de Vlaamse Gemeenschapscommissie maar ook doordat lokale besturen hun duit in het zakje doen. Dat is misschien minder dan we zouden willen, maar ze doen toch allemaal een inspanning. Dat was een van de voorwaarden die we hebben gesteld.

Die 3 miljoen euro zorgt dus eigenlijk voor een mobilisatie van 10 miljoen euro, wat ongezien is. Als je kijkt naar de investeringen in de laatste decennia in het deeltijds kunstonderwijs in Brussel, dan zul je zien dat dit veruit de grootste investering is, dat dit historisch is.

Dan puur praktisch. We zullen het masterplan dat door mijn voorganger is besteld en opgeleverd – de studie rond het dko – voor een zeer substantieel deel uitvoeren tijdens deze legislatuur. Ik hoop dat dit in de volgende legislatuur verdergezet kan worden, zodat we over twee beleidsperiodes de volledige studie kunnen omzetten in renovaties en in nieuwbouw of vernieuwbouw.

Het is wel zo dat dit heel veel vergt, niet alleen financieel maar ook naar opbouw, naar coördinatie, naar projectcoördinatie van de VGC, van Vlaanderen en vooral van de inrichtende machten. We zetten nu alles op alles om dit te kunnen realiseren. Dat is een enorm werk. Ik kan u zeggen dat het niet zomaar volstaat

om daar nog 1 miljoen euro aan toe te voegen om dan ook deze legislatuur nog andere dossiers te realiseren. De inrichtende machten, de gemeenten, het gemeenschapsonderwijs, het vrij onderwijs moeten ook klaar zijn om dat te doen. In die zin denk ik niet dat het veel zou helpen om daar nu nog extra geld dan toe te voegen.

We hebben dat samen met collegelid Gatz zeer grondig bekeken en voorbereid. Dit is het pakket dat we deze legislatuur op tafel leggen. Als we hierin slagen, dan denk ik dat we een historische investering doen in het deeltijds kunstonderwijs in Brussel en dat we zo op twee legislaturen het masterplan kunnen realiseren.

De voorzitter: Mevrouw Tavernier heeft het woord.

Annabel Tavernier (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoorden. Ik heb al een aantal schriftelijke vragen gesteld over de investeringen in het dko. Ik zal misschien een nieuwe vraag stellen om de stand van zaken op te vragen.

Mijn vraag voor bijkomende investeringen in het dko wil ik toch even extra kaderen. Die 3 miljoen euro is al een mooi bedrag, maar de noden zijn geïdentificeerd op 20 miljoen euro. Dat is natuurlijk niet niets.

Ik zal dit uiteraard verder blijven opvolgen, want ik ben heel erg benieuwd waar die 4,2 miljoen euro effectief naartoe zal gaan. Dank u wel.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.